

Аничка

Вѣрно е. Азъ еднакво се радвамъ и на туй, което си мечтая и на туй, което е действителностъ. То е затуй, защото повече вѣрвамъ на доброто, отколкото на лошото. Азъ и къмъ хората съмъ довѣрчива. Все пакъ азъ не се забравямъ: каквото и да върша, азъ зная какво правя.

Борисъ

Ти си разумна, Аничке, но по-добре щѣше да бжде да не приемѣше тая служба въ тая банка. Тамъ е друга срѣда, други хора. Азъ ги познавамъ.

Аничка (весело)

А, ти ревнувашъ?

Борисъ

Кой, азъ? Защо ще ревнувамъ?

Аничка

Колко добре те познавамъ! Слушай, Борьо, обещавай ми, че подобни писма нѣма вече да ми пишешъ.

Борисъ

Но то е сериозно, Аничке...

Аничка

Не, ще се разсърдя. И после, не мисли, че като ставамъ чиновничка, ще измѣня отноше-